

Děti z dětských domovů sdílejí své příběhy. Literární soutěž pomáhá bořit předsudky.

24.6.2025 - | PROTEXT

Děti mohly sdílet svůj pohled na život, na pobyt v dětském domově, své sny, obavy i nejkrásnější nebo nejhorší vzpomínky. Výsledkem je řada upřímných a hlubokých textů, které mají jedno společné - ukazují realitu života v dětském domově z pohledu těch, kteří ji skutečně žijí.

„Každý příběh, který jsme obdrželi, je silný, osobitý a má nesmírnou vypovídající hodnotu. Autentické příběhy pomáhají bořit mýty a předsudky, které ve společnosti o dětských domovech a dětech v nich bohužel stále panují. Vážím si otevřenosti a odvahy všech, kdo se rozhodli otevřít a sdílet s námi svůj osud a svůj pohled na svět,“ říká Michaela Chovancová, zakladatelka a ředitelka DEJME DĚTEM ŠANCI.

Porota měla velmi nelehký úkol - vybrat ze všech obdržených příspěvků deset vítězných. Výherci byli slavnostně vyhlášeni v pátek 20. června v Pizza Nuova za přítomnosti zástupců organizace DEJME DĚTEM ŠANCI a odborné garantky soutěže novinářky, výtvarnice a spisovatelky Denisy Proškové. Vedle diplomů, finanční odměny a drobných cen získali autoři i osobní zpětnou vazbu a především vědomí, že jejich příběh má váhu.

Organizace plánuje s příběhy dále pracovat - využít je v osvětových kampaních, na webových stránkách, v médiích a třeba opět knižně publikovat.

„Děkujeme všem dětem a mladým lidem, kteří nám svůj příběh poslali,“ uzavírá Chovancová.

Toto je úryvek z jednoho z vítězných příběhů, který si níže můžete přečíst celý.

„A právě ten den, kdy jsem do dětského domova přijel, je v mém životě zatím nejkrásnější vzpomínkou. Bylo to jako kdyby mi někdo řekl: Teď už jsi v bezpečí. A já tomu uvěřil.“ - Filip (13)

Moje nejkrásnější vzpomínka - Filip (13)

Jmenuji se Filip, je mi třináct let a pocházím z Plzně. Můj život nebyl vždycky jednoduchý. Doma to bylo hodně těžké - přítel mojí mámy mě trestal, a ne obyčejně. Byl hrubý, mlátil mě, a já jsem se ho bál. Byl to strach, který mi lezl pod kůži a nešel jen tak setřást. Několikrát jsem utekl z domova, protože jsem už nevěděl, co jiného dělat. Byl jsem zmatený, nešťastný, cítil jsem se sám. Někdy jsem ani nechodil do školy - nebyl jsem připravený, nejen školními úkoly, ale hlavně psychicky. Cítil jsem se, jako bych nikam nepatřil.

Pak jsem se dozvěděl, že půjdu do diagnostického ústavu. Možná to zní děsivě, ale pro mě to byla úleva. Bylo to místo, kde jsem mohl konečně trochu vydechnout. Nikdo na mě nekřičel, nikdo mě nebil. Sice to tam bylo trochu neosobní, pravidla byla přísná, ale byl tam klid. A já jsem klid potřeboval víc než cokoliv jiného.

Po dvou měsících přišla zpráva, že mě čeká nový začátek - v Dětském domově v Tachově. A právě ten den, kdy jsem tam poprvé přijel, je v mém životě zatím nejkrásnější vzpomínkou.

Najednou jsem měl vlastní prostor, postel, poličku, oblečení, které mi bylo - a nikdo se mi nesmál. Dostal jsem nové boty a měl jsem z nich radost, jakou jsem předtím neznal. Bylo to jako kdyby mi

někdo řekl: „Teď už jsi v bezpečí.“ A já tomu uvěřil.

Nejvíc si vážím lidí, kteří tu pracují. Tety a strejdové jsou hodní, mají s námi trpělivost, umí si s námi povídat i si z nás občas udělat legraci. Poprvé jsem cítil, že někomu na mně záleží, že mě někdo bere vážně. Baví mě sportovat, a máme tu hřiště, kde můžu běhat, hrát fotbal, vybit ze sebe špatné myšlenky. Ten klid a pořádek kolem mě mi pomáhá udržet klid i vevnitř.

Za ten rok, co tu jsem, se toho hodně změnilo. Už vím, co je pravidelný režim, co znamená důvěra a že se dá i znovu začít věřit dospělým. Není to vždycky lehké, ale cítím, že jsem na správném místě.

Moje nejkrásnější vzpomínka není výlet, hračka nebo dovolená. Je to příchod do místa, kde mě konečně nikdo nebil, kde mám vlastní klid a kde mě berou takového, jaký jsem. A to je něco, na co nikdy nezapomenu.

Minulost si nevybíráme, ale budoucnost si můžeme tvořit. Já už vím, jak vypadá bolest a strach – ale teď znám i pocit bezpečí a naděje. Dětský domov pro mě není jen náhradní domov, je to místo, kde jsem dostal novou šanci. A věřím, že moje budoucnost bude lepší než to, co jsem znal dřív.

Protože i když jsem zažil zlé věci, dnes už vím, že život může být i dobrý.

Zdroj: DEJME DĚTEM ŠANCI

www.dejmedetemsanci.cz

<https://www.ceskenoviny.cz/tiskove/zpravy/deti-z-detskych-domovu-sdileji-sve-pribehy-literarni-soutez-pomaha-borit-predsudky/2690470>